

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ УЧИТЕЉСКОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ

Београд

Одлуком Изборног већа Учитељског факултета у Београду од 13. децембра 2012. године изабрани смо у комисију за припрему реферата за избор наставника за ужу научну област ДИДАКТИКА, предмет ДИДАКТИКА. На конкурс објављен у Службеном гласнику од 7. децембра 2012. године јавио се један кандидат, др Сефедин Шеховић. Уз пријаву конкурсну пријаву, кандидат је приложио биографију, библиографију објављених радова – пре и после последњег избора у звање, као и саме радове. Након увида у поменуте прилоге комисија има задовољство да поднесе Изборном већу Учитељског факултета у Београду следећи

ИЗВЕШТАЈ

1. Основни биографски подаци

Др Сефедин Ф. Шеховић рођен је у селу Ноћаје код Тутина 1960. године. Основну школу завршио у Делимеђу, гимназију у Тугину. Филозофски факултет, Одсек за педагогију, у Приштини 1984. године са дипломским радом на тему: *Критика разредночасовног система са становишта унапређивања методике разредне наставе*.

У образовању је радио дванаест година као школски педагог и пет година као директор основне школе. Током седамнаестогодишњег успешног и узорног рада у основним школама Тугина, имао је аутентичан, рационалан, педагошки целисходан и веома успешан приступ образовно-васпитном процесу. Испољена радозналост и жеља за усавршавањем мотивисали су Сефедина Ф. Шеховића да настави образовање на студијама и да се усавршава на универзитету. Магистарски рад: *Мрежа и организација основног образовања и образовања учитеља у Новом Пазару, Сјеници и Тугину, 1945 – 1995*, био је запажен и цењен допринос проучавању развоја основног образовања у овом неразвијеном делу Србије. Рад је био утемељен и на непосредном и директном познавању конкретних прилика у образовању, академски компетентног и већ искусног наставника Шеховића, изванредног познаваоца прилика и ситуације образовања у свом завичају. Такав приступ Шеховић ће наставити докторском дисертацијом: *Основне школе Рашке области у систему образовања Србије 1912 – 2000*, коју ће успешно

одбрани на Филозофском факултету у Приштини 2000. године. Касније ће објавити радов изузетно значајне за критичко процењивање и вредновање, али и за пројектовање будућег развоја мреже основног образовања у овом делу Србије. Од 2005. до 2011. године био је члан Националног просветног савета за образовање и члан више комисија тог савета. Активан је члан Педагошког друштва Србије.

По стицању највиших академских звања, још у току и после седамнаестогодишње педагошке праксе у школама Рашке области, након успешног огледања у пракси образовања, објавио је прве радове, есеје, студије, монографије, али и бројне прилоге у периодичним публикацијама. Др Сефедин Ф. Шеховић је изабран за асистента на Београдском универзитету, за рад у Наставном одељењу Учитељског факултета из Београда у Новом Пазару 2000 године, за доцента биран на истом факултету 2002. године. Тиме је наставио успешно ангажовање на образовању учитеља, сада на високом, универзитетском нивоу прво као асистент на Учитељском факултету из Београда, потом доцент, а избором за ванредног професора 2008. Године на истом факултет је изабран за руководиоца Наставног одељења у Новом Пазару. Своје наставно подручје учинио је успешним и привлачним.

Сефедин Шеховић је од почетка своје наставно-научне каријере објавио значајан број научних и стручних радова у домаћим и иностраним публикацијама.

2. Анализа радова

Објавио је више научних и стручних радова, монографија, студија, два приручника. Од избора у звање ванредног професора (2008) објавио је: четири научне монографије, четири рада у водећим часописима националног значаја, четири рада (објављени у целини) са међународних научних скупова, седам радова (објављени у целини) са националних научних скупова, девет радова у часописима националног значаја. Пошто је приликом ранијих избора приказан већи број његових радова, овде ћемо се задржати на новијим. Централну тему рада Сефедина Шеховића чини истраживање савремених светских збивања из области учења и поучавања. Његов најзначајнији рад из те области јесте монографија *Дидактика учења и поучавања*.

а) Дидактика теорија учења и поучавања, Учитељски факултет, Београд, 2012.

Кандидат је у овом раду свеобухватно, преглено и систематизовано осмислио материју остварујући унапред постављени циљ да он допринесе рационалном органозовању наставног рада. На око 400 страница, у седам поглавља, обрађене су савремене концепције учења и поучавања важне као претпоставка за шире сагледавање

дидактичке проблематике у пракси данашњих школа. Аутор не робује строгим традиционалним критеријумима дидактичке систематике већ настоји да јасним промишљањем укаже да су границе између школске педагогије и дидактике више ствар индивидуалне научне визуре, но што су практично егзистентне. У тексту се умешно користе и различити стваралачки изазови које аутор селективно и наменски прикупља уз дела других стваралаца. Тиме на својеврстан начин комуницира са научним чињеницама и уметничким експресијама других стваралаца са јасном васпитно-образовном-технолошком наменом да корисницима омогући свестрано и свеобухватно сагледавање многих дидактичких проблема, да им помогне да сазнају неке нове дидактичке садржаје и категорије којих иначе нема у нашој постојећој литератури.

Схватајући да је настава непоновљив процес, а често и најважније и најмоћније средство васпитања – по нашем мишљењу, аутор наглашава да не може постојати ни општеважећа дидактика и универзална за све и свагда, јер она мора уважавати сва релевантна достигнућа и новине и разумно искорпорирати у практична и добра решења из прошлости. Аутор налази одговарајућу меру у обиму обраде појединих проблема полазећи од њиховог значаја, природе и намене, посебно истичући оно што је најважније.

Вредан квалитет ове монографије је окренутост пракси васпитно-образовног рада, путевима, начинима и облицима примене сазнајног у педагошко-психолошкој науци да би се подстакао развој деце кроз учење и поучавање. Рад је прожет настојањем да се применом савремених концепција учења и поучавања помогне деци да максимално реализују своје природне потенцијале. Литература, домаћа и страна, стваралачки је коришћена, јзичко стилски рад је јасан и прецизан.

Аутор се овим делом сврстава у ред истакнутих познавалаца наставне проблематике, савременог схватања процеса учења и поучавања. Њиме он доказује своје интелектуалне потенцијале и смисао за научни рад и истраживачко стваралаштво у овој области. Монографија, са проширеном дидактичком литературом, може добро послужити наставницима свих профила, стручним сарадницима, студентима, учитељских и наставничких факултета, као основа за упоредно и сврсисходно стицање и примену одговарајућих знања и умења из дидактике учења и поучавања.

По педагошким погледима и педагошкој култури Шеховић је учинио искорак у ново поље дидактичког стваралаштва. У том контексту *Дидактика теорија учења и поучавања* је актуелно, модерно дело, а студенти који имају такав теоријски ослонац могу се успешно припремати за дигиталну школу која излази у сусрет будућим радозналцима, онима који уче!

б) *Образовање – развојна шанса Србије (коаутор)*, Народна библиотека „Доситеј Обрадовић“, Нови Пазар, 2009.

У савременом свету постаје јасно да су знање и образовање, на њима настале идеје и проток информација у садејству са технолошким прогресом, основни покретачи свеукупног развоја модерног човечанства. Теза о утицају образовања на привредни и друштвени развој не може се елаборирати без анализе технолошког прогреса, али ту почињу проблеми, јер се у анализи интеракција образовања, знања и технолошког прогреса у процесу привредног и друштвеног развоја, суочавамо са чињеницом да је код технолошког прогреса квалитативну детерминисаност његових компоненти веома тешко преточити у квантитативне параметре анализе. По многим својим карактеристикама технолошки прогрес се са становишта економије образовања, учења у поучавања јавља као егзогени фактор. Како би се објаснио допринос образовања привредном развоју у фокусу разматрања долази резидуал. Утицај образовања на привредни развој изражава се посредно кроз степен комплементарности у оквиру технолошког прогреса у ширем смислу, кроз резидуал, тј. квалитативне промене у инпутима, као што су образовање и боља организација рада.

Захтеви упућени ка образовању, од стране свих релевантних друштвених чинилаца за модернизацијом поучавања, учења и наставе су све снажнији и учесталији. У последњих педесет година прошлог века, човечанство је постало богатије у многим наукама, научним дисциплинама, теоријама, технологијама и техникама, које су на бази иновација и интелектуалне инвентивности, отворили нове видике у ери знања и информисаности.

Основни процеси у образовању поучавање, учење и настава су основни информацијски сазнајни процеси, и када се развију у практично применљиво знање могу се посматрати са аспекта новог цивилизацијског постулата: информационе револуције. Аутор сматра да је информизација образовања нова друштвена епоха, која из основа мења и самог човека, као и његов рад. Токови науке, технике и технологије, трасирају потпуно нови пут развоја у овом миленијуму, што се јасно види из ове монографије. Све ово и те како условљава изналажење нових концепција, приступа планирању и обучавању у систему поучавања, учења и наставе. Аутори у овој књизи наводе да свако проучавање образовања мора да буде интердисциплинарно, јер његова сложеност као и многоструке везе које има са осталим подсистемима великог друштвеног система намећу такав приступ. То је и био пут којим су аутори кренули у свом истраживању, а које је резултирало, између осталог, и овом књигом, чији је садржај проистекао из заједничке концепције коју су имали аутори. При томе, у складу

са својим стручним опредељењима, сваки аутор је самостално обрадио поједине феномене.

в) *Настава природе и друштва у контексту економских промена – дидактичко-методички аспекти* (коаутор), Графиколор, Краљево, 2013.

Ова монографија је резултат поимања савременог начина и ритма живота који проузрокује хипер продукција знања и информација. Од процеса учења и поучавања очекују се промене, како би се нове генерације оспособиле за живот и рад у новом и промењеном друштвено-економском окружењу. Такве резултате је нереално очекивати од наставе каква је доминантно заступљена у школама у Србији. Монографија је део истраживачког пројекта аутора настала као реакција на наставне планове и програме из области природе и друштва који све теже прате брзину друштвено-економских промена и протока информација. На 187 страница текста аутори говоре о ефикасности наставног процеса и усавршавања наставних средстава, облика и метода наставног рада. У основи свих ових промена налази се комуникациони процес и интеракција између наставних фактора који тај процес и чине. Традиционална настава одликује се пасивношћу ученика, вербалном и мануелном и доминацијом наставника као извора знања. Оваквој настави аутори замерају једносмерност комуникације без одговарајуће повратне везе и интеракције међу наставним факторима. Њихова тумачења савремене наставе превазилазе недостатке традиционалне из ове области што подразумева увођење иновативних модела, реализовања наставних циљева и задатака, као и коришћење савремених наставних средстава у виду медија којима би се олакшао и учинио ефикаснијим процес комуницирања у настави. У овој књизи се јасно примећује интердисциплинарни приступ изучавања наставе природе и друштва, а што је условљено потребом да се комплексно истраже разлози који доводе до нужних промена у школским плановима и програмима иницираних промена у окружењу. Промењени школски систем такође, наводе аутори, повратно делује на убрзање технолошког прогреса и још брже друштвено-економске промене. Образовање је, значи, потребно да људи имају користи од научног и технолошког процеса, као и да му доприносе, па и изучавање предмета Природа и друштво има за циљ да деца, од малена буду упућивана на разумевање сложених аспеката друштва и природног окружења, да разумеју овај свет, да користе његове благодети, али и да га унапређују. У овој књизи аутори дају темељну анализу друштвено-економских промена и интеграционих кретања код нас и у Европи која снажно утичу на промене у образовању, на модернизацију образовних садржаја, унапређивање технологије образовног процеса из ове области. У књизи се на оригиналан начин приступа дефинисању компетенција које имплицирају личности,

а не само практични, делатни приступ. Зато ова монографија представља вредан прилог у изградњи концепције ефикасне школе будућности у којој ће постојати стимулативнија радна клима и која ће сваког ученика водити до успеха.

г) *Учење и поучавање*, Зборник радова, бр 12, Учитељски факултет, Ужице, 2010.

У раду се каже да је појам учења значењски богат, да упућује људе да развијају своје стваралачке потенцијале да би могли да мењају и остварују себе. Аутор наводи да је у другом миленијуму, особито у двадесетом веку, учење обележило интелектуалну, социјалну, хуману, морално-политичку и сваку другу димензију живота људи. У неразвијеним друштвима учење се потврђивало као способност преживљавања. Данас се људи и народи такмиче у стицању предности у учењу јер схватају његов творачки потенцијал. Учење је постало критеријум препознавања и преобликовања образовања и васпитања, културе и цивилизације, начина свакидашњег живота.

Сазнавању суштине, функције и сврхе учења, највише су допринеле педагогија, гносеологија и антропологија. Учење учења, аутор наводи, оспособљава ученика и студента за процес учења и то је приоритетан задатак сваке школе. Услови учења брзо се мењају. Све већу вредност имају уређаји за учење. Техника и технологија су исход учења, а учење у њима данас налази снажан ослонац.

Учење је, по схватању аутора, енергетски потенцијал појединца способног да рационалне потребе прихвати као мотиве које активношћу преображава у дела. Оно (учење) је индивидуални чин, личности се међусобно разликују, а то значи да свака процесом учења овладава на себи својствен начин. Учење се одвија читавог живота, односи се на свеукупну људску делатност, даје печат опредељењу појединца, омогућава избор вредносног система и начина живота. Потребе за учењем се историјски мењају и увећавају, а под снажним су утицајем друштвене средине.

У раду се апострофира неопходност пропитивања, односа учења и поучавања сазревања и развика. Презентовани су основни погледи на учење И. Павлова и Е. Торднајка. Тежиште је, са разлогом, стављено на разматрање односа учења и поучавања, сазревања и развика у схватањима Лава Виготског и Пијажеа. Научни спор између ових научника је обележио једну епоху у схватању повезаности развоја сазревања и учења и поучавања. Аутор сматра да култура учења и поучавања означава сусрете различитих својстава оних који уче и околности које творе, услове човековог живота и интересовања. Подсећа да човек може да прелази са једног облика и начина учења и поучавања на други, са једном места на друго, да се бави питањима презентације садржаја и начина учења и поучавања. Реч је дакле о различитим обрасцима учења и поучавања који означавају најуспешније, најповољније и

најфлексибилније домете учења и поучавања. Они су ниво учења и поучавања у датом времену у најважнијим подручјима живота и деловања.. Кореспондирају са обрасцима културе. Аутор указује да постоје разлике у учењу и поучавању, не само између појединаца него и између друштава, култура и цивилизација. Оваква врста рада код нас је још увек доста ретка. Без оваквих радова се не може напредовати на путу у цивилизацију знања, имања и самопоуздања. Треба учити и поучавати више, брже и боље, јер будућност никоме не долази сама по себи у готовом облику, а при томе бити свестан да је „човек данас у позицији да учи другачије него што би хтео, да зна мање него што би желео, трпи веома озбиљне негативне последице“. Уверени смо да ће овај научни рад допринети да се незадовољавајуће стање превазилази и шири простор учења и поучавања.

д) *Иновацијска функција школе у оспособљавању кадрова*. У часопису Педагогија бр. 3, Београд, 2009.

У том раду др Шеховић, на скоро самом крају прве деценије 21. века, разматра и суочава феномен знања у светлу развоја и могућности информацијских технологија. Са становишта дидактике то је питање целисходности и услова за сусретање информацијске технологије и процеса поучавања. Тај „сусрет“ је плодоносан, шири се савременим образовањем и утиче на обликовање нових дидактичких система. То је аутор илустровао примерима из савремене индустрије Јапана, Италије итд. упозоравајући да су, упркос технолошкој експанзији, чак и роботици, ипак се ради стохастичким, приближним, више или мање погођеним учиницима технолошких иновација наспрам сложене психичке појавности савременог човека. Аутор са разлогом упозорава да ипак „свака технологија има одређене границе“, што се нарочито односи на интелектуалне процесуалности којима овладава човек.

ђ) *Утицај савремених образовних технологија на иновирање наставног процеса*, Педагогија бр. 3, 2011.

Образовна технологија чини дидактички, али такође и методички одговор на модерне технологије уопште, и „технологије поучавања“ у савременом образовању. Аутор проблем разматра и са становишта унапређивања педагошког рада указујући на тако сродне, и истовремено, тако различите појмове наставе, поучавања и учења. Тиме аутор даје занимљив дидактички пресек научних педагошких приступа овим феноменима током последњег, односно претходног столећа. Утицај савремених образовних технологија на иновирање наставе, уз настојања да буду инкорпорирани у проц образоввања, значили су несумњиво помак у научном, егзактном заснивању и

извођењу наставе. Колико је то био допринос и нов искорак у дидактици, толико је иовирање наставног процеса под утицајем савремених образовних технологија и одвећ радикалан систем и захват, који су отворили многе слабости и недостатке поучавања. Аутор веома опрезно, уз критичку анализу и упркос радикалности, означава нове образовне технологије, као једну могућност, један избор, применљив у дидактици и методикама наставе у 21. веку.

е) *Основне школе Рашке области у првој половини 20. века*, чланак објављен у часопису „Историја 20 века“, 2012 године.

Овај чланак представља занимљив приступ проучавању једне ситуације образовања у Србији. Рад показује тематску ширину, чак импресиван дијапазон интересовања аутора. Евидентна је богата историјска, културолошка, социјална и економска позадина образовања у Рашкој области (Санцаку) али и сазнајни ослонац аутора који јасно идентификује неразвијеност и тражи начин за умањивање негативних ефеката те неразвијености. У раду је истакнуто и утврђено постојање специфичности које утичу на токове образовања у различитим друштвено-економским и историјским условима. У мултикултуралном амбијенту Рашке области искрсавају бројне посебности које се препознају и у дидактици. Појачано, више изражено сиромаштво, ограничена опрема, нижи стандарди образовања, разни облици оскудице и тешкоћа, удаљеност од културних центара, у тим крајевима редуцирају могућности избора и примене дидактичких поступака. Те околности упућују на оптимално коришћење расположивих потенцијала укључујући и добру дидактичку и методичку припрему наставника у том подручју.

ж) *Еколошки менаџмент – допринос очувању здравља и квалитета живота*, предавање са првог симпозијума иновационих истраживања, СИНОВИС, Београд, 2011.

Рад је објављен у целини, а тежиште је на посебно забрињавајућим подацима о топљењу глечера на северном полу, броју ишчезлих и угрожених биљних и животињских врста. Ове појаве су директна последица загађења животне средине од издувних гасова, нуклеарног и другог отпада. Аутор истиче као посебан проблем еко-криминалитет у ланцу производа, а најновији догађаји све су алармантнији. Велики ризици у транспорту, складиштењу и коришћењу штетних материја леже у могућностима тежих хаварија. Аутор темељно и свеобухватно, изразито критички и појмовно преиспитује концепт и филозофију развоја, који ће реално осветлити улогу науке и правце даљег истраживања и очувања радне и животне средине. Овај приступ у науци подлеже сталном усавршавању и доградњи, на основу достигнућа у научним

областима, гранма и дисциплинама, на којима се заснивају систем и реализација пројеката и програма развоја. Ова проблематика има примену и у привредном развоју земље, али и у садржајима наставе природе и друштва. Увек треба имати у виду да је планета Земља, бар за сада, наша једина кућа и да нам је селидба на неко друго место још увек у домену научне фантастике, наглашава аутор.

з) *Internet in processes of distance teaching and education*, рад је објављен у часопису *Annals of Oradea University*, Орадеа, Румунија, 2011.

Овај рад привлачи пажњу зато што је дат у облику дидактичко-методичког есеја. У раду су изложени обрасци (модел) оптимизације на пољу образовања, што има утицаја на успешно поучавање и учење на даљину, али и као образац за успешну примену образовања будућих учитеља. Учење у овом раду разматрано је у контексту промене модерних информацијских технологија, пре свега интернета, софтвера, видео пројекције, дигиталних система у процесу учења и поучавања. Рад је презентација објашњења како се учење усклађује са савременим супер-медијалним системима. Тако су представљени многи актуелни фактори који подстичу учење на даљину уз примену интернета. Међу овима су два најбитнија: а) мотивисање ученика, студената за учење и б) рационалан избор једног од бољих начина учења који је све масовнији и атрактивнији. Бројни су и други фактори успешног учења на даљину који га могу појачавати и условљавати понашањем који обележава сваког појединца који учи. Модерна наставна средства, изглед и увод у процесе интернет учења актуализовали су динамички и атрактивно обогатили ове активности. Ово је добра могућност за процес константног студирања. У раду се такође истиче да све већи број студената користи ову технологију, пре свега због економичности простора, а нарочито комуникације између оних који уче и оних који поучавају. Рад је вредан прилог проучавању и ширењу педагошких сазнања пре свега у домену савремене дидактике и методика.

3. Резултати у развоју наставно-научног подмлатка

Др Сефедин Шеховић је у развоју наставно-научног подмлатка био ангажован у припреми и изради докторских дисертација, магистарских теза и мастер радова.

3.1 Докторке дисертације

Мр Филдуза Прушевић: *Утицај савремених наставних медија на квалитет непосредне комуникације у настави природе и друштва*, Учитељски факултет у Београду.

3.2 Магистарски радови

Азра Међедовић: *Заступљеност дијалошке методе у настави природе и друштва*, Учитељски факултет у Београду;

Александра Голубовић: *Заступљеност текстуалне методе у млађим разредима основне школе*, Учитељски факултет у Београду (магистарски рад у фази припреме за одбрану).

3.3 Мастер радови

Алдина Зејнелагић, *Положај и улога наставника у савременој настави*, Учитељски факултет у Београду (мастер рад у фази припреме за одбрану).

4. Оцена резултата педагошког рада

Реализујући наставу дидактике у претходном периоду, Шеховић је стекао врло богата искуства у раду и сарадњи са студентима и формирао потребне наставничке компетенције. Кроз редовну наставу, менторски рад и остале активности допринео је успешнијем остваривању студијског програма дидактике. У анкетама о извођењу наставе добијао је позитивне оцене од студената са којима је радио. Нарочиту пажњу је посветио уношењу иновација у наставу овог предмета. Из ове области је, самостално или као коаутор, објавио неколико књига (*Дидактика*, *Дидактика теорија учења и поучавања*, *Образовање развојна шанса Србије* и др.). Бављење учењем и поучавањем допринело је да развије иновативни приступ настави што је несумњиво имало утицаја и на квалитет образовања учитеља за њихове различите улоге у настави у 21. веку.

5. Оцена резултата научно-истраживачког рада

Радови кандидата објављени су као посебне књиге, уџбеници, монографије, текстови у зборницима са научних скупова, часописима и другим публикацијама из дидактичко-методичких наука.

Монографије *Дидактика теорија учења и поучавања*, *Образовање развојна шанса Србије*, *Настава природе и друштва у контексту друштвено економских промена* представљају вредан прилог теоријском утемељењу науке о васпитању и образовању и унапређивању васпитно-образовног рада у школама. Монографије су нарочито значајне за унапређивање теоријског и практичног оспособљавања студената, за њихове различите дидактичко-методичке функције у савременој школи.

Објављени текстови у зборницима радова са научних међународних скупова и чланци у научним, националним и међународним часописима баве се проучавањем и истраживањем актуелних питања наставе и педагошког рада уопште.

У претходних пет година кандидат је био ангажован у реализацији једног националног пројекта.

6. Мишљење о испуњености услова за избор

На основу увида у биографију, стручну и научну активност, Комисија сматра да кандидат др Сефедин Шеховић испуњава услове из члана 64 Закона о високом образовању за избор у звање *редовног професора* јер је објавио:

- монографије и уџбенике и то: 4 монографије, 1 приручник (објављени после претходног избора (2008. године);
- више научних и стручних радова значајних за развој научне области за коју се бира, (објављени у часописима националног и међународног значаја од којих 18 радова након последњег избора и 4 рада (коаутор) објављена у часописима који се налазе на SCI, ANCI, ERIH листи);
- више научних и стручних радова значајних за развој научне области за коју се бира саопштених на међународним и националним скуповима (укупно 15 објављених након последњег избора од којих је 13 објављено у целини и 2 саопштења штампана у изводима).
- Учествовао је у пројектима након избора (један од националног значаја).
- Био је ментор и члан комисије у одбрани докторских дисертација: ментор у изради једне докторске дисертације, два магистарска и једног мастер рада, као и већег броја дипломских радова.

Кандидат др Сефедин Шеховић испуњава услове дате према критеријумима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду (Службени гласник РС година LXIV број 87) као и Одлуке о допуни Одлуке о изменама критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду (16.9.2011, Гласник Универзитета у Београду, бр. 161) и Одлуке о изменама и допунама критеријума за стицање звања наставника на Универзитету у Београду (23.12.2011, Гласник Универзитета у Београду бр. 165). Кандидат, такође, испуњава услове о минимуму квантитативно исказаних научних резултата у области друштвено-хуманистичких наука (којима припада Учитељски факултет) за стицање звања редовног професора.

ЗАКЉУЧАК

На основу приказаног стручног и научног рада, досадашњег наставног рада и искуства, објављених уџбеника, монографија и других стручних и научних радова, Комисија сматра да кандидат Сефедин Шеховић испуњава законске услове за избор наставника за уже научну област ДИДАКТИКА за предмет ДИДАКТИКА на Учитељском факултету у Београду, Наставно одељење у Новом Пазару у звање редовног професора.

С обзиром на дугогодишње наставно искуство, позитивну студентску евалуацију, значајан допринос иновирању наставе, са акцентом на учење у поучавање, те солидан број објављених научних радова, он задовољава све услове да буде изабран за редовног професора за ужу научну област *Дидактика* за предмет *Дидактика* у звању редовног професора.

Част нам је да Изборном већу Учитељског факултета у Београду сугеришемо да утврди предлог Универзитета да се др Сефедин Шеховић изабере у звање редовног професора за рад у Наставном одељењу у Новом Пазару.